

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Quan la fe és posada a prova

Anem avançant pel camí de la Quaresma, bo i fent experiència de les restriccions i limitacions en el diversos àmbits del nostre dia a dia des de fa més d'un any. I comprovem com es fan presents les dificultats, els sofriments i les proves en la nostra vida d'éssers humans i de creients. A més, som conscients que avui dia la fe s'enfronta, ara més que abans, a qüestionaments que provenen especialment d'una mentalitat que només valora les ciències i que només accepta com a vàlides les respostes que venen de la ciència empírica. Per aquest motiu experimentem que la nostra fe és posada a prova de diferents maneres, com fou posat a prova Abraham, que avui la Paraula de Déu ens presenta com a model.

Déu va posar a prova la fe d'Abraham d'una manera més inesperada. Li demana que sacrifiqui Isaac, el seu fill únic, el fill de les promeses. De fet ja havia estat provat en altres ocasions: quan li fou manat que deixés la seva terra i la seva família; quan se li va anunciar que tindria un fill de la seva muller, Sara, tot i essent ambdós d'edat avançada. Si abans se li va exigir renunciar al seu passat, abandonar la seva terra i la seva família, sortir a la recerca de la terra promesa, ara se li exigeix renunciar al seu futur. Certament, és difícil entendre com es podran complir les promeses d'arribar a ser pare d'un poble nombrós si ha de sacrificar el seu únic fill.

Malgrat tot, ell no dubta ni per un moment i, després de preparar tot el necessari, surt amb Isaac cap el lloc establert. Con-

Sacrifici d'Isaac (1585-1588) de Paolo Veronés.
Museu del Prado, Madrid, Espanya

trueix un altar, hi col·loca la llenya i, després de lligar el noi, es disposa a immolar-lo. Abraham confia en Déu, i fins i tot està disposat a sacrificar el seu propi fill i, amb ell, el seu futur, perquè sense aquest fill les promeses de Déu no servirien de res, tot acabaria en un no-res. A més, sacrificant el seu fill se sacrifica ell mateix, les seves esperances, tot el seu futur. És realment un acte de fe molt profund. Ara bé, quan arriba el moment, una ordre vinguda de dalt el deté, perquè Déu no vol la mort sinó la vida. D'aquesta manera l'obediència d'Abraham es conver-

tirà en font d'una immensa benedicció.

La intervenció divina en el moment oportú ens fa adonar d'una segona intenció en aquest relat bíblic. És el senyal que Déu desaprova els sacrificis humans. Ens queda lluny el context històric i religiós, aquell temps en el que oferir víctimes humanes podia ser un requisit per a donar culte a la divinitat. Però aquest senyal es torna més lluminós quan descobrim que el relat del sacrifici d'Isaac té una intenció clarificadora: Déu vol que l'home estigui disposat als sacrificis més grans i no es reservi res quan és ell qui li ho demana. Ara bé, l'amistat amb Déu no cerca els sacrificis humans, sinó que li oferim el millor que tenim: la capacitat d'estimar i de construir un espai d'amor, guiats pel Senyor, Déu misericordiós. No és la destrucció de l'ésser humà allò que Déu vol, sinó la seva salvació. Encara que això comporti sacrificis.

Al llarg de la nostra vida ens trobem amb proves, foscors, sofriments, contradiccions. Abraham ens dona exemple d'una confiança total en Déu. I el secret es troba en l'abandó total a la providència del Senyor que, enmig de les vicissituds del món present, no ens abandona, sinó que es manté al costat nostre. Déu no volia la mort del fill, buscava la fe del pare: «Déu ens proveirà», i de manera sorprenent experimentà la bondat del Senyor, que salvà el noi, premià la seva fe, i els omplí de benediccions. També nosaltres, en aquest temps de Quaresma, som convidats a fer confiança quan la nostra fe sigui posada a prova.

ENTREVISTA

Vellesa: font de felicitat

BERNABÉ DALMAU

Ancians, vells o avis? (Publicacions de l'Abadia de Montserrat) és el títol del nou llibre del P. Bernabé Dalmau, OSB, en el qual dona uns motius a les persones d'edat per tal que «superin la tendència a les nostàlgies, visquin l'etapa final amb dignitat i, encara més, lluitin pel propi rejuveniment global sigui quin sigui el seu estat de salut física». El llibre ofereix una visió cristiana de l'última etapa de la vida per tal que «en arribar-hi, no sigui un trauma sinó una font de felicitat».

Com s'obté el rejuveniment global?

Només s'assoleix si al progrés de l'edat hi correspon una maduració de la persona. Volent donar un sentit positiu a la darrera etapa de la vida, no podem deixar que la caricatura o la mala imatge que el mot *vell* ha anat adquirint se sobreposin a la realitat i a l'ideal a què aspirem. La tercera o quarta edat —segons com es miri— no ha de ser considerada un decaïment sinó més aviat una plenitud, una maduració. Aquest és l'ideal vers al qual, amb la fe com a estímul, cal tendir.

Què representa l'allargament de la vida en la nostra societat?

Que sigui més extens el període possible de no viure habitualment amb la família. D'aquí pot néixer un agreujament de la solitud i, per tant, del pessimisme que no permet portar amb serenitat l'etapa final de la vida. Aquest allargament l'ha de tenir en compte també l'entorn familiar del malalt, perquè condiciona l'organització de la convivència.

Què aporta el cristianisme a aquest fenomen?

La fe cristiana no sols ajuda a acollir les xacres de la vellesa, sinó a valorar encara més el do de la vida i a preparar-se per al destí final amb una gran confiança en Déu, i donant l'exemple a tothom d'haver estat útil als altres al llarg dels anys viscuts. El destí final de la vida condiciona també la manera de viure la fe al llarg dels anys.

Oscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Qui el substituirà?

Fa unes setmanes, va traspasar un religiós sacerdot de quaranta-sis anys. La Covid se'l va emportar amb traïdoria, aprofitant la vulnerabilitat d'una malaltia cancerígena seriosa. Aquests dies, entre els seus amics i coneguts, han circulat escrits que el recordaven. Parlant d'ell, diuen que «era un home de comunitat, d'amistat, d'acció per ajudar, d'estar amb els últims, sempre somrient i també, en ocasions, amb geni»; «bon muntanyenc, creatiu, dinàmic, animós, entusiasta i, certament, generós»; «traspuaava passió per l'Evangeli...».

Seguint la crida del Senyor, havia trobat el seu camí en la vida religiosa. No deixava indiferent. Mestre de formació i de vocació, bon acompanyant dels joves, amb capacitat per escoltar i entendre, per ajudar a créixer: «Agraïm la seva vida, entregada, la força amb què ens encomanava coratge. Agraïm el seu acompanyament que ens convida a viure amb profunditat la nostra vida i la nostra relació amb el Senyor». «M'he fet tot amb tots per salvar-ne alguns, costés el que costés» (1Co 9,22). Sovint,

interpel·lava els joves amb aquestes preguntes provocatives: «T'has preguntat per la teva vocació?». «T'has preguntat què és el que Déu necessita de tu?». «Has arribat a ser el que has de ser?». Recomanava buscar i trobar moments de silenci i de soledat «per sentir en el fons del cor l'amor de Déu i per escoltar la seva veu que, a la seva manera, et respon a la pregunta "què vols de mi, Senyor?"».

Quan fa uns mesos va conèixer la gravetat de la seva malaltia irreversible, deia: «Jo només puc donar gràcies a Déu per la vida tan plena que he pogut viure». Agraïment a Déu i confiança plena en Ell. «Ningú de nosaltres no viu ni mor per a ell mateix: si vivim, vivim per al Senyor, i si morim, morim per al Senyor. Per això, tant si vivim com si morim som del Senyor» (Rm 14,7-8). Segur que ell, com li havíem sentit dir moltes vegades, ens diria: «Endavant, mireu endavant», i això és el que hem de fer des del seu record. I demanar que molts nois i noies escoltin la veu de Déu, la seva crida al seguiment, cadascú en el seu seguiment concret i alguns en la vida religiosa. Qui substituirà aquest religiós?

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La conversión de cada día

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Cada mañana, el sembrador sale sin cansarse, paciente y generoso, podríamos decir que hasta respetuoso con la semilla y la tierra en la que cae. Él pasa junto a nosotros, aguarda nuestra respuesta a su gran Amor. «Nos comprende, nos espera, no se cansa de perdonarnos si sabemos volver a Él con el corazón arrepentido», nos decía el Papa en su primer Ángelus. Al convocar el Jubileo de la Misericordia, nos repetía: «No nos cansemos nosotros de pedir perdón.»

Estemos atentos cada día al Señor que se acerca para entregarnos su semilla. Seguro que el encuentro con Él nos cautiva, es su Amor que nos invita a una gran amistad. «No tengas miedo de la santidad, no tengas mie-

do de apuntar alto, de dejarte amar y purificar por Dios, no tengas miedo de dejarte guiar por el Espíritu Santo» (Audiencia 2.10.13).

Seguirle «nos enseña a mirar siempre al otro con misericordia y amor, sobre todo a quien sufre, a quien necesita ayuda, a quien espera una palabra, un gesto» (Viacrucis 26.07.13).

Que María, Madre de Misericordia, nos ayude a responder cada día a las llamadas del Señor y a ser testigos del amor que Él nos tiene. Que nuestra vida sea una continua proclamación de confianza en el Sembrador que no se cansa de salir a nuestro encuentro. Él es el centro. Que siguiendo sus huellas seamos un oasis de misericordia en nuestro entorno.

Lectures de la missa diària i santoral

1. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.)

[Dn 9,4b-10 / Sl 78 / Lc 6,36-38]. Sant Rossend (Salas, 907- Celanova, 977), bisbe (benedictí); sant Lleó, mr.; sant Albí (s. VI), bisbe (benedictí); santes Eudòcia i Antonina, mrs.

2. ■ Dimarts [Is 1,10.16-20 / Sl 49 / Mt 23,1-12].

Sant Lluci, bisbe; santa Genara, mr.; santa Agnès de Praga o de Bohèmia, rel. franciscana.

3. ■ Dimecres [Jr 18,18-20 / Sl 30 / Mt 20,17-28].

Sant Medir, pagès mr. barceloní; sant Ermenter (o Emeteri) i sant Celdoni (o Celoni), soldats mrs. a Calahorra; santa Màrcia, vg. i mr.

4. ■ Dijous [Jr 17,5-10 / Sl 1 / Lc 16, 19-31].

Sant Casimir (1458-1484), príncep polonès; sant Luci I, papa (romà, 253-254) i mr.; sants Nèstor, Eteri, Arcadi, Capità, bisbes i mrs.

5. ■ Divendres [Gn 37,3-4.12-13a. 17b-28 / Sl 104 / Mt 21,33-43.45-46].

Mare de Déu d'Àfrica; sant Focas, mr.; sant Joan Josep de la Creu, rel. franciscà; santa Olívia, vg. i mr.; sant Luperc, mr.

6. ■ Dissabte [Mi 7,14-15.18-20 / Sl 102 / Lc 15,1-3.11-32].

Sant Oleguer (†1137), bisbe de Barcelona i de la Tarragona reconquerida. Sant Virgili, bisbe; santa Coleta Boylet (†1447), vg. reformadora clarissa.

7. ■ † Diumenge vinent, III de Quaresma (lit. hores: 3a setm.)

[Ex 20,1-17 (o bé: 20,1-3.7-8.12-17) / Sl 18 / 1Co 1,22-25 / Jn 2,13-25]. Santa Perpètua i la seva serventa Felicitat, mrs. a Cartago (203). Sant Teòfil, bisbe.

Intencions del Sant Pare per al mes de març

Perquè visquem el sagrament de la reconciliació amb profunditat renovada, per assaborir la infinita misericòrdia de Déu.

DIUMENGE II DE QUARESMA

COMENTARI

Lectura del llibre del Gènesi

(Gn 22,1-2.9a.10-13.15-18)

En aquells dies, Déu, per posar a prova Abraham, el cridà: «Abraham». Ell respongué: «Aquí em teniu». Déu li digué: «Pren, si et plau, Isahac, el teu fill únic, que tant estimes, ves-te'n al país de Moria i allà, dalt de la muntanya, que jo t'indicaré, sacrifica'l en holocaust».

Arribats a l'indret que Déu havia indicat a Abraham, hi aixecà l'altar i apilà la llenya. Llavors agafà el ganivet per degollar el seu fill. Però l'àngel del Senyor el cridà des del cel: «Abraham, Abraham». Ell li respongué: «Aquí em teniu». L'àngel li digué: «Deixa estar el noi, no li facis res. Ja veig que reverencies Déu, tu que no m'has refusat el teu fill únic». Llavors Abraham alçà els ulls i veié un moltó agafat per les banyes en una bardissa. Hi anà, el prengué i el sacrificà en holocaust en lloc del seu fill. L'àngel del Senyor tornà a cridar Abraham des del cel i li digué: «Escolta l'oracle del Senyor: "Ja que has fet això de no refusar-me el teu fill únic, juro per mi mateix que t'ompliré de benediccions i faré que la teva descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar; els teus descendents heretaran les ciutats dels seus enemics, i tots els nadius del país, per be-neir-se, es valdran de la teva descendència, perquè has obeït el que jo t'havia manat".»

Salm responsorial (115)

R. *Continuaré caminant entre els qui viuen a la presència del Senyor.*

Crec amb tot el cor, tot i que deia: / «Que en soc de dissortat», / al Senyor li voldria / la mort dels qui l'estimen. R.

Ah, Senyor, soc el vostre servent, / ho soc des del dia que vaig néixer. / Vós em trencàreu les cadenes. / Us oferiré una víctima d'acció de gràcies, / invocant el vostre nom. R.

Compliré les meves promences, / ho faré davant del poble, / als aïres de la casa del Senyor, / al teu bell mig, Jerusalem. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,31b-34)

Germans, si tenim Déu a favor nostre, ¿qui tindrem en contra? Ell que va entregar el seu propi Fill per tots nosaltres i no el va plànyer, ¿com no estarà disposat a donar-nos-ho tot, juntament amb el seu Fill?

¿Qui es presentarà per acusar els elegits de Déu? És Déu qui els declara innocents. ¿Qui gosarà condemnar-los? Jesucrist, el qui va morir, més encara, el qui va ressuscitar, és el qui està a la dreta de Déu intercedint per nosaltres.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 9,2-10)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, els dugué tots sols dalt d'una muntanya alta i es transfigurà davant d'ells: els seus vestits es tornaren fulgurants, i eren tan blancs que cap tintorer del món no hauria pogut blanquejar-los així. Se'ls aparegué Elies amb Moisès, i conversaven amb Jesús. Llavors Pere diu a Jesús: «Rabí, que n'estem de bé aquí dalt! Hi farem tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies». No sabia pas què dir, d'esglaiats que estaven. Llavors es formà un núvol que els cobria, i del núvol estant va sortir una veu: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo». Immediatament, mirant al seu voltant, ja no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol amb ells. Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no referissin a ningú allò que havien vist, fins després que el Fill de l'home hagués ressuscitat d'entre els morts. Ells retin-gueren aquestes paraules i discutien entre ells què volia dir això de «ressuscitar d'entre els morts».

Lectura del libro del Génesis

(Gén 22,1-2.9a.10-13.15-18)

En aquellos días, Dios puso a prueba a Abrahán. Le dijo: «¡Abrahán!». Él respondió: «Aquí estoy». Dios dijo: «Toma a tu hijo único, al que amas, a Isaac, y vete a la tierra de Moria y ofrécemelo allí en holocausto en uno de los montes que yo te indicaré».

Cuando llegaron al sitio que le había dicho Dios, Abrahán levantó allí el altar y apiló la leña. Entonces Abrahán alargó la mano y tomó el cuchillo para degollar a su hijo. Pero el ángel del Señor le gritó desde el cielo: «¡Abrahán, Abrahán!». Él contestó: «Aquí estoy». El ángel le ordenó: «No alargues la mano contra el muchacho ni le hagas nada. Ahora he comprobado que temas a Dios, porque no te has reservado a tu hijo, a tu único hijo».

Abrahán levantó los ojos y vio un carnero enredado por los cuernos en la maleza. Se acercó, tomó el carnero y lo ofreció en holocausto en lugar de su hijo. El ángel del Señor llamó a Abrahán por segunda vez desde el cielo y le dijo: «Juro por mí mismo, oráculo del Señor: por haber hecho esto, por no haberte reservado tu hijo, tu hijo único, te colmaré de bendiciones y multiplicaré a tus descendientes como las estrellas del cielo y como la arena de la playa. Tus descendientes conquistarán las puertas de sus enemigos. Todas las naciones de la tierra se bendecirán con tu descendencia, porque has escuchado mi voz».

Salmo responsorial (115)

R. *Caminaré en presencia del Señor en el país de los vivos.*

Tenia fe, aun cuando dije: / «¡Qué desgraciado soy!». / Mucho le cuesta al Señor / la muerte de sus fieles. R.

Señor, yo soy tu siervo, / siervo tuyo, hijo de tu esclava: / rompiste mis cadenas. / Te ofreceré un sacrificio de alabanza, / invocando el nombre del Señor. R. Cumpliré al Señor mis votos / en presencia de todo el pueblo, / en el atrio de la casa del Señor, / en medio de ti, Jerusalén. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 8,31b-34)

Hermanos:

Si Dios está con nosotros, ¿quién estará contra nosotros? El que no se reservó a su propio Hijo, sino que lo entregó por todos nosotros, ¿cómo no nos dará todo con él? ¿Quién acusará a los elegidos de Dios? Dios es el que justifica. ¿Quién condenará? ¿Acaso Cristo Jesús, que murió, más todavía, resucitó y está a la derecha de Dios y que además intercede por nosotros?

✠ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 9,2-10)

En aquel tiempo, Jesús tomó consigo a Pedro, a Santiago y a Juan, subió aparte con ellos solos a un monte alto, y se transfiguró delante de ellos. Sus vestidos se volvieron de un blanco deslumbrador, como no puede dejarlos ningún batanero del mundo. Se les aparecieron Elías y Moisès, conversando con Jesús. Entonces Pedro tomó la palabra y dijo a Jesús: «Maestro, ¡qué bueno es que estemos aquí! Vamos a hacer tres tiendas, una para ti, otra para Moisès y otra para Elías». No sabía qué decir, pues estaban asustados. Se formó una nube que los cubrió y salió una voz de la nube: «Este es mi Hijo, el amado; escuchadlo». De pronto, al mirar alrededor, no vieron a nadie más que a Jesús, solo con ellos.

Cuando bajaban del monte, les ordenó que no contasen a nadie lo que habían visto hasta que el Hijo del hombre resucitara de entre los muertos. Esto se les quedó grabado y discutían qué quería decir aquello de resucitar de entre los muertos.

«Aquest és el meu Fill, l'estimat»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

Cada any, el segon diumenge de Quaresma ens presenta l'evangeli de la Transfiguració de Jesús al Tabor. Enguany, segons la versió de l'evangelista Marc.

La primera lectura ens ofereix el relat del sacrifici d'Isaac a Déu per part d'Abraham. El text ens recorda que Isaac és «el teu fill únic, que tant estimes»; és el fill estimat d'Abraham. A punt de morir, Déu detura la mà d'Abraham, en veure la seva obediència, i li fa la promesa d'una àmplia descendència.

El fragment de la carta als cristians de Roma ens mostra l'amor de Déu a favor nostre: no va plànyer de lliurar-nos el seu propi Fill per tots nosaltres. La generositat d'Abraham envers Déu no va ser sinó figura i anticipació de la generositat de Déu envers nosaltres; amb una diferència: Isaac no va arribar a morir en el sacrifici previst, mentre que Jesucrist va ser mort i sepultat, abans de ser ressuscitat per sempre, i que ara, des del cel, intercedeix per tots nosaltres.

El relat de la Transfiguració també el llegim el sis d'agost, en la festa de la Transfiguració del Senyor; aleshores ens fixarem en la revelació de Jesucrist com a cimbal de la Llei (Moisès) i dels profetes (Elies); és a dir, com a cimbal de tota la revelació de Déu al llarg de la història de la salvació. Ara, però, en plena Quaresma, ens fixem en les paraules que Jesús adreça als deixebles quan baixen de la muntanya: «Fins que el Fill de l'home hagué ressuscitat d'entre els morts.»

El primer diumenge de Quaresma ens presenta la humanitat de Jesús subjecta, com nosaltres, a la temptació. Però, allà on Adam i Eva van sucumbir, Jesús resta fidel a Déu i a la seva paraula, i no cedeix a la temptació. Ell és el nou Adam, el primer d'una nova humanitat que no cedeix a la temptació sinó que és manté fidel per sempre a Déu.

Aquest segon diumenge de Quaresma ens revela la divinitat del Fill de Déu en la humanitat de Jesús de Natzaret. Però Jesús, que s'encamina a Jerusalem, patirà la passió i la mort, com ell mateix anunciarà per tres vegades als seus deixebles. El seu messianisme passa per la fidelitat a Déu fins a la mort en mans dels homes, que no l'entenen i el consideren un blasfem. Només la resurrecció, al tercer dia, mostrarà palesament la divinitat del Fill de Déu en l'home Jesús de Natzaret.

Els dos primers diumenges de Quaresma ens presenten el nucli de la nostra fe: Jesucrist, Déu i home veritables (2n i 1r diumenges, respectivament). És el nucli del Credo que confessarem la Vetlla de Pasqua, en renovar els nostres compromisos baptismals.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Dilluns dia 1 de març, a les 11 h. Reunió de consiliaris del moviment de Cursets de Cristiandat de Madrid, Castella-Lleó, Castella-La Manxa i Extremadura (telemàtica). / **A les 19 h.** benedicció d'una imatge de la Mare de Déu de la Salut al Club Cimal de Terrassa.

Dimarts dia 2, a les 16.30 h. Reunió de Bisbes de la Tarraconense (telemàtica).

Notícies

Dimecres de Cendra. El dia 17 de febrer es va celebrar el Dimecres de

Cendra a les parròquies i esglésies de la diòcesi. A la Catedral, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, acompanyat de Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar, va presidir la celebració de l'Eucaristia a les 20 h. Ambdós bisbes varen imposar la cendra als fidels.

Exercicis espirituals per a joves. Entre els dies 19 i 21 de febrer, les delegacions de Joventut i de Pastoral Vocacional de la diòcesi de Terrassa van organitzar una tanda d'exercicis espirituals per a joves a Caldes de Montbui. En aquesta ocasió hi han

participat 25 joves de diferents parròquies de la diòcesi. Aquest cap de setmana té lloc una tanda per a noies.

Ritu d'elecció dels catecúmens. El dia 21 de febrer, primer diumenge de Quaresma, Mons. Saiz Meneses va presidir la celebració de l'Eucaristia a les 12 del migdia a la Catedral. En aquesta Missa va tenir lloc el ritu d'elecció dels catecúmens, els adults que per Pasqua rebran els sacraments de la Iniciació Cristiana: Baptisme, Confirmació i Eucaristia. Es tracta d'un fenomen creixent a la nostra societat.

En la pau de Crist. Mn. F. Xavier Casas Ros, prevere diocesà de Barcelona, va morir a la Casa Sacerdotal Sant Josep Oriol el dia 20 de febrer als 91 anys d'edat. Era germà del beat Jo-

sep Casas Ros, seminarista màrtir. Va ser Regent i Ecònom de la parròquia de Sant Julià de Lliçà d'Amunt entre els anys 1959 i 1969.

Agenda

Exercicis espirituals per a preveres. Demà, dia 1 de març, comencen els exercicis espirituals per a preveres, a la Casa d'Espiritualitat Mare de Déu de Montserrat de Caldes de Montbui. Dirigits per Mons. José María Gil Tamayo, Bisbe d'Àvila, acabaran el divendres dia 5.

Conferències quaresmals a la Catedral:

—**Dimecres 17 de març, a les 19 h.** Mons. Josep Àngel Saiz Meneses: «L'any de Sant Josep.»

—**Dimecres 24 de març, a les 19 h.** Mons. Salvador Cristau: «Sant Josep i la família.»

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

Cuando la fe es puesta a prueba

Vamos avanzando en el camino cuaresmal, haciendo experiencia de restricciones y limitaciones en los más diversos ámbitos de nuestro día a día desde hace más de un año. Comprobamos cómo se hacen presentes las dificultades, los sufrimientos y las pruebas en nuestra vida de seres humanos y de creyentes. Además, somos conscientes de que hoy la fe debe afrontar, más que en el pasado, cuestionamientos que provienen especialmente de una mentalidad científica según la cual las únicas respuestas válidas son las que provienen de la ciencia empírica. Por ello, experimentamos que nuestra fe es puesta a prueba de diferentes modos, como fue puesto a prueba Abraham, a quien hoy la Palabra de Dios nos presenta como modelo.

Dios puso a prueba la fe de Abraham de la manera más inesperada. Le pide que sacrifique a Isaac, su único hijo, el hijo de las promesas. De hecho ya había sido proba-

do en otras ocasiones: cuando se le mandó abandonar su tierra y su familia; cuando se le anunció que tendría un hijo de su mujer, Sara, a pesar de ser ambos de edad avanzada; pero nunca se le había pedido tanto como ahora. Si antes se le exigió renunciar a su pasado, abandonar su tierra y su familia, salir en busca de la tierra prometida, ahora se le exige renunciar a su futuro. Ciertamente, resulta difícil de entender cómo podrán cumplirse las promesas de llegar a ser padre de un pueblo numeroso si ha de sacrificar a su único hijo.

Sin embargo, él no duda ni siquiera un instante y, después de preparar lo necesario, parte con Isaac hacia el lugar establecido. Construye un altar, coloca la leña y, después de atar al muchacho, se dispone a inmolarlo. Abraham se fía de Dios hasta el punto de que está dispuesto incluso a sacrificar a su propio hijo y, con él, su futuro, porque sin ese hijo las promesas de Dios no servirían de nada, todo acabaría

en la nada. Además, sacrificando a su hijo se sacrifica a sí mismo, sus esperanzas, todo su futuro. Es realmente un acto de fe muy profundo. Llegado el momento, lo detiene una orden de lo alto, porque Dios no quiere la muerte, sino la vida. De este modo, la obediencia de Abraham se convertirá en fuente de una inmensa bendición.

La intervención divina en el momento oportuno descubre una segunda intención en este relato bíblico. Es la señal de que Dios desaprueba los sacrificios humanos. Nos queda lejano el contexto histórico y religioso, aquel tiempo en que ofrecer vidas humanas podía ser un requisito para dar culto a la divinidad. Pero más luminosa se vuelve esta señal, cuando descubrimos que el relato del sacrificio de Isaac tiene una intención clarificadora: Dios quiere que el hombre esté dispuesto a los mayores sacrificios y no se reserve nada cuando es él quien se lo pide. Ahora bien, la amistad con Dios no bus-

ca sacrificios humanos, sino que le ofrezcamos lo que mejor tenemos: la capacidad de amar y construir un espacio de amor, guiados por el Señor, Dios misericordioso. No es la destrucción del ser humano lo que quiere Dios, sino su salvación, aunque ello conlleve no pocos sacrificios.

A lo largo de nuestra vida no faltarán pruebas, oscuridades, sufrimientos, contradicciones. Abraham nos da ejemplo de una confianza total en Dios. Y la clave está en el abandono total en la providencia del Señor que, en medio de las vicisitudes del mundo presente, no nos abandona, sino que permanece a nuestro lado. Dios no quería la muerte del hijo, buscaba la fe del padre: «Dios proveerá», y sorprendentemente experimentó la bondad del Señor, que salvó al niño, premió su fe, y los colmó de bendiciones. También nosotros, en este tiempo de Cuaresma, somos invitados a tener confianza, especialmente cuando nuestra fe sea puesta a prueba.